

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Ема Голдман – неуморимият боец **2**

Вместо свободен и радостен народ, видях трудещите се, които извършиха революцията, да загиват под ботушите на ГПУ. Видях страданието и трагедията на руския народ – аз всичко видях...

Еколозите и капитализма-2 **3**

Всички бяха доволни, че накрая някой е направил нещо по-радикално. Просто защото от „по-културните прояви“ голяма полза няма. Но сякаш професионалните еколози изостават от тази вълна.

Погвиът на Христо Несторов **5**

На 24 март в село Габарево (Казанлъшко) ще бъде открита паметна плоча на анархиста Христо Димитров Несторов – Ицата, загинал в сражение с болшевишката милиция и армия през 1954 г.

Испания 1936 през очите на Стоян Цолов **8**

Откъс от предстоящата книга споменува българския анархист – свидетел на Испанската революция, чиято годишнина от смъртта отбелязваме този месец.

Борбата за образованието в Гърция продължава **9**

Ще ни намерят в амфитеатрите на университетските факултети, където изразяваме угеите си, и на улицата, където ги показваме в действие.

ДЪРЖАВАТА НЕ ЗНАЕ КАКВО ДА ПРАВИ. НИЕ ЗНАЕМ.

4 март – на улицата!

90% ОТ СОФИЙСКИТЕ АБОНАТИ ВЕЧЕ БОЙКОТИРАТ „ТОПЛОФИКАЦИЯ“.

НЕКАДЪРНОСТТА НА ДЪРЖАВНИЦИ И ОБЩИНАРИ Е ФАКТ – ФИРМАТА

Е ВЪВ ФАКТИЧЕСКИ ФАЛИТ. ДА СЕ СЪБЕРЕМ НА 4 МАРТ ОТ 12:00

ПРЕД ЮЖНИЯ ПАРК И ДА ИМ КАЖЕМ КАКВО СЛЕДВА ОТТУК НАТАТЪК.

Да си върнем парното!

Не им ли стана ясно, че няма да стане? Не може от 390 хиляди абонати да има 340 хиляди „нередовни длъжници“. Ако има някой нередовен, той е оня, дето е слагал цените на парното през тия години, и той е огромен длъжник към ония, дето са му гласували това доверие. Министри, кметове и общинари омърлушено кършат ръце и се чудят откъде да намерят 150 кирливи милиона измислен „дълг“ за „Булгаргаз“, а хич не се почудиха как да приберат милиардите от надутите данъци и акцизи през последните четири години. Защо не ни питаха ние откъде намерихме пари да им плащаме ДДС-то и акцизите от 2003 година досега – над 5 милиарда лева увеличение (6,3 млрд. лв ДДС през 2007 и 3,2 млрд. лв акцизи срещу 2,9 млрд. и 1,5 млрд съответно през 2003)! Защо не ни питаха откъде намираме парите за вечните им нови налози и такси, натрисани без никакво обяснение къде отиват парите, освен дежурното „от ЕС така казаха“. Така им били казали отгоре. Това не е икономика, още по-малко пазарна – това си е баш командно-административната система, дето ѝ сръбахме попарата през годините, когато нашите бащи

и дявоци ни построиха парното отопление.

За какви ни мислят – за стадо малоумници, които не знаят таблицата за умножение или не могат да виждат как държавата граби с пълни шепи от всичко и от всеки, а никога няма пари за най-важното – за отоплението, за здравето, за образованието, за пенсиите. Стига, време е да връщат! Щом нямаш акъл да администрираш централно, ще социализираш федерално. Това е единственият изход от кочината, в която ни набутаха партийците с техните всезнаещи кадри. Време е да знаем всеки лев, заминал към общинските бюджети, накъде поема оттам – дали за здравето, дали за учението, дали за възрастните хора, дали за отоплението, или за федералната кошница. Време е икономиката да се определи от потребностите на хората, които я създават, а не от бакалските сметки на шайка корумпирани и бездарни бюрократи.

Докато властниците разширяват своите „обръчи“ от фирми, народът се вдига да им разшири нещо друго. Време е!

Бакунин за революцията

» » продължава от миналия брой

В: От отговора ви си правя заключението, че инициативата за Социална революция е в ръцете на народа, работниците и селяните, тъй като те са най-угнетените в съвременното общество?

Бакунин: Неоспоримо е, че на народа принадлежи инициативата за новото революционно движение. (Т. 3, с. 144-155, „Феодализъм, социализъм и анти-теологизъм“)

Но за да се вдигнат селяните, задължително трябва инициативата за революционно движение да е в градските работници, тъй като само те в настоящия момент събират в себе си инстинкт, ясно съзнание, идея и осъзната волята за

„А кой не е егоист в смисъл, че гържи на някакво неголямо състояние, което му гарантира в съвременния икономически хаос неговото съществуване и съществуването на неговите близки?“

социална революция. Следователно цялата опасност, грозяща съществуването на гържавата, в дадения момент е съсредоточена най-вече в градския пролетариат. (Т. 4, с. 213, „Писма до французина“)

В: Ако, както казвате, пролетариатът „събира в себе си инстинкт, ясно съзнание, идея и осъзната воля за социална революция“, то необходимо ли е работниците да започнат революцията заедно със селяните?

Бакунин: Организирайте градския пролетариат в името на революционния социализъм и едновременно с това го обединете в една обща подготвителна организация със селяните. Въстанието на градския пролетариат не е достатъчно – така това би била една политическа революция, която неизбежно ще насочи срещу

себе си една естествена и законна реакция от селяните, която ще задуши революцията, както стана неотдавна във Франция. Единствено една всеобхватна революция е достатъчно силна, за да отхвърли организираната сила на гържавата, поддържаща с всичките си ресурси богатите класи. Но всеобхватната революция – това е социалната революция, т. е. революция едновременно и в градовете, и в селата. Именно това е необходимо да се организира, защото без предварителна организация и най-мощните елементи са безсилни и нищожни. (Т. 5, с. 202, „Послание към моите италиански приятели“)

В: Без да обръщате внимание на това, че селяните са невежи, суеверни, набожни, поддават се на попското влияние, консервативни са и са страстни

защитници на частната собственост, вие твърдите, че е напълно необходимо обединението им в една организация с работниците. Защо? Нима от селяните зависи социалната революция?

Бакунин: Главният аргумент на градските работници срещу селяните е алчността на последните, техният груб егоизъм и привързаността им към собствеността им над земята. Работниците, обвиняващи ги във всичко това, са длъжни да си зададат въпроса: а кой не е егоист? Кой в съвременното общество не е алчен, в този смисъл, че той гържи на някакво неголямо състояние, което му гарантира в съвременния икономически хаос, безжалостен към всички, неговото съществуване и съществуването на неговите близки? Селяните не са комунисти, това е

факт, тях ги е страх и ненавигдат привържениците на преразпределението на богатата, защото те имат какво да запазят, в краен случай даже във въображението си, а въображението е велика сила, която обикновено не се зачита достатъчно в обществото. Работниците, преобладаващото мнозинство от които няма нищо, са много по-склонни към комунизъм от селяните. Това е напълно нормално; комунизъмът на едните е точно толкова естествен, колкото индивидуализъмът на другите – нито едните, нито другите имат нещо, с което биха могли да се фукат или заради което да презират другите – и едните, и другите заедно с идеите си и страстите си са продукт на различна среда, от която произхождат. А и самите работници – всички ли са комунисти?

Не бива да бъдат презирани селяните, необходимо е да се установи революционна поведенческа линия, обхождаща трудностите, която не да попречи на техния индивидуализъм и да ги поттикне към реакционерство, а напротив, която да подпомогне триумфа на революцията.“ •

Ема Голдман – неуморимият боец

Ема Голдман
1869-1940

Един мислител уместно бе казал, че човек може по-лесно да противостои на неприятелските топове, отколкото да запази последователността на мислите и убежденията си. Необходимо е рядка морална съпротива, за да се устои на противодействащите сили. Ема Голдман притежаваше тази колосална сила.

В Северна Америка, в продължение на години, Голдман развива огромна обществена дейност, организира книгоиздателства и вестници, говори на стотици публични събрания и митинги... Преди всичко тя се застъпва за една по-широка култура на американските граждани, въстава против угнетеното положение на жената и настоява да ѝ се даде възможност да се проявя-

ва наравно с мъжа. Навсякъде и винаги тя внася яснотата на своя блестящ ум, нежността на любящото си сърце и упоритостта на гигантската си енергия. Това ѝ спечелва огромна известност и увенчава челото ѝ със светлия ореол на народна героиня. С чувство на нескривана ирония противниците ѝ от реакционния лагер я наричаха „червената Ема“, но за работниците, дори за онези, които не бяха въодушевени от нейните идеи, тя беше добра майка, друид и „баба на революцията“.

Заради свои статии или произнесени от нея речи Голдман е преследвана и осъждана много пъти. Такъв е случаят и със заетата от нея позиция по нападението над бурите. Тогава в Англия, в редица свои публични речи, тя пламенно напада английското правителство и неговите глашатаи в работническите среди заради водената от него поробителска война срещу свободолбивите бури (1888-1890 г.). Непримиримата антимилитаристична позиция на Голдман по англо-бурската война въодушевява Кропоткин, но на самата нея тя струва няколко месеца в затвора. Преследванията на властта само увеличават активността и гързостта на смелата жена.

През 1893 г. Голдман е осъдена на една година затвор и прекарва в Блекуел Айлънд – един от затворите с най-строг режим – заради произнесена пред работниците реч, в която ги приканва да си вземат сами продукти от магазините.

От 1899 до 1900 г. тя прекарва в Лондон и Париж, където пропагандира усърдно идеите на анархизма.

През 1901 г. постъпката на Леон Чолгош, който извършва покушение срещу президента Макинли, става причина за ново преследване на ненавигданата от властта революционерка: тя е арестувана и малтретирана, само защото екзалтираният младеж посещавал събранията ѝ...

По повод заетата от нея и от другарите ѝ отрицателна позиция по въведената през 1917 г. задължителна военна служба в Америка, тя е осъдена отново на 2 години затвор.

Арестуват я и през 1918, и през 1919 г. През декември 1919 г., заедно с Беркман и стотици други революционери-чужденци, Голдман е репатрирана в Русия. Тя се възползва от пътуването си в тази страна, макар и насилствено, за да се освети лично за състоянието на извършената през 1917 г. революция на руските на-

родни маси. Със затаен гръх американското и европейско работничество чака да чуе нейната авторитетна дума върху стопанството, културата, режима и тенденциите там.

Какво ще каже Голдман, в чиято честност не може никога да се съмнява, която посвещава целия си живот, изпълнен с опасности и бури, на делото на революцията? Ще потвърди ли тя онова, което непрестанно се съобщава от революционната преса, че руската революция се задушава и загибва под ударите на тържествуващата партия на большевиките властници, или впечатленията ѝ ще послужат за ревизия и промяна на дотогавашното отношение на революционерите към руското правителство?

Впечатленията ѝ от тригодишното пребиваване в Русия, възпроизведени от американската преса, не бяха много ласкави за новите диктатори. Апологетите на диктатурата в работническите среди посрещнаха с канонада от яростни нападки впечатленията ѝ, но последвалото развитие на събитията в Русия и все по-рязко очертаващата се регресивна еволюция на режима, кристализираща в ориенталски деспотизъм, в самодържавие на комисари-

те и всесилна полицейщина, потвърдиха блестящо предвижданията и преценките на Голдман. В тях тя казваше: „След направената революция и пролятата кръв, аз очаквах да видя един народ, над който не тежи проклятието на нуждата и това ра на принудата. Очаквах да видя нов свят и строителство на нов живот с усилията на самите народни маси и под прекия контрол на техните трудови организации. Но колко голямо е разочарованието ми! В продължение на три години моите очаквания бяха измамани по един скандален начин. Вместо свободен и радостен народ, който сам твори своето дело, аз видях една управляваща партия, която ограбва и тиранизира народа. Видях трудещите се маси, които извършиха революцията, да загиват под ботушите на ГПУ. Видях страданията и трагедията на руския народ – аз всичко видях...“

За времето, за което се отнасят тези думи на Голдман, засягащи един период от 3 години, в Русия станаха събития, които не са могли да убягнат от зоркото око на опитната революционерка. Унищожаването на украинското революционно движение, спиране на революционните издания, раз-

» » продължава на страница 4

Екологите и капитализма-2

Мнозинството, от което хем нищо не зависи, хем за нищо не му пука, в един момент ще изпищи на умряло – и този писък ще бъде тих и кратък.

Проблемът с унищожаването на природата у нас се навря в очите на трезвомислещите в началото на годината, когато явно си пролича безсилието на екологичните организации да спрат произвола на честните частници, известни още с прозвището „мутри“.

Получава се така, че хората, които са пряко засегнати, са туристите, които могат да отделят време и пари, за да ходят по курорти. Обаче те не представляват компактна маса с едни и същи интереси – една част от тях са просто хора с лесни пари и много свободно време, на които уж им пука за природата, обаче иначе се кефят на системата и няма да си мръднат пръста срещу нея, а си затварят очите за истинските причини за престъпленията. Другата част са хора, които оттук-оттам откъсват от времето и хляба си, за да отидат да видят нещо по-истинско от сивите стени и мръсните улици около тях. Обаче от такива хора, които живеят сред сиви стени и мръсни улици, не зависи много, да не кажа почти нищо. Третата, най-голяма част са масовите консуматори, от които хем нищо не зависи, хем за нищо не им пука. Те са тази част от капиталистическото общество, на която се гради системата – харчат парите си по все по-бетонни курорти и си мислят, че няма как да бъде по-хубаво, защото от това по-хубаво няма – умните хора по БТВ така казаха.

И ето как екологите у нас просто остават без материал за работа. Горната рисунка е само в три цвята, но те са типични за заспалите общества като нашето, в които нищо не може да се направи, докато не стане твърде късно. Няма социална база, на която да се опре борбата за природата в България. На практика се получава така, че тя се води от една шепа хора, които се опитват чрез законни средства да пристинат държавата да пазя природата. Е, резултатът е трагичен. Защото законите се пишат не за такива като мутрите, а за такива като екологите. Въпреки засилената капмания на неколцината ентусиасти, въпреки отразяването в медиите, на което малко спонтанни прояви могат да се радват, вятърът брули все нови и нови оголени склонове, а вълните на Черно море плъщят по бетон-

ни стени. Най-сериозният успех на екоорганизациите напоследък беше, че хората от някои села спряха унищожаването на местната природа в името на златоизноса и то, забележете, именно с незаконни средства.

При това положение на някой явно му писна и скрои на собственика на град Банско и околните планини, известен като Юлен, малък номер. В електронно писмо до фирма Юлен АД се съобщава, че още през лятото пистите са минирани и е подготвена лавина, която да разруши ски-зоната. Техните искания бяха общо взето мутрите да си свият малко перките и държавата да си седне на задника и да спазва собствените си закони – нищо нечовешко и нередно. Разбира се, полицаите няколко дни търсиха по снега несъществуващите бомби и псуваха де-що има природозащитници за това, че трябва да си вършат работата, а накрая сами гръмнаха натрупания сняг като едни терористи същи.

По-лошото обаче бяха отзивите по медиите и нищо чудно – българските медии са официално обявени за най-сервилни в света от съответните международни организации. Но чудното този път беше, че нямаше нужда самите журналисти да се потяват да оправдават горките инвеститори. Защото не се намери кой да ги оплъбе. Разбира се, представителите на фирма Юлен и всеки къорав инвеститор у нас отвориха свински гърла от възмущение срещу международните терористи, които едва ли не нямало кого да избиват в Ирак, ами дошли у нас да тормозят кротките инвеститори. Тъпи ли са, луди ли са, все нещо трябва да им хлопа, щом са сигнали да се грижат за природата. Всеки знае, за природата се грижат загрижените инвеститори като Юлен и сие, ами те едва ли не затова са дошли – да си гадат парите за българската природа. Но хайде, вълците си пазят мършата. А какво да кажем за кучетата? За властта, от която се иска да си извади палците изотзад и да натисне мутрите да се съобразяват с общия интерес. Властта се появи в лицето на полицейския министър Р. П. и излая, че не може-ло такива лоши терористи да си разиграват коня на гърба на хората (хората с парите, щото останалите не са обект на интерес на минис-

търа) и че неговите подопечни хрътки работят и ще работят, за да ги спрат. Нито дума за престъпниците, които стоят в основата на цялата история и за които тежката лапа на закона е просто още ръчица за намазване. Ако г-н министърът и другите от неговата порода вършеха поне това, за което уж им се плаща, нямаше да има нито подобни заплахи, нито голи върхове по Банско. Но, разбира се, този начин за борба срещу заплахите не се харесва нито на тях, нито на фактическите им работодатели, които им плащат за сладката работа да не си вършат работата. Затова властта не направи нищо друго, освен да излезе и да заклейми тероризма публично.

Но най-лошото е, че същата песен подеха и формалните екоорганизации у нас. Вместо да използват случая, за да посочат виновниците за създалото се положение, те побързаха да се разграничат от цялата история. Те винаги работели „единствено позовавайки се на българското и европейско законодателство и използвайки демократичните методи на гражданското общество“. Виждаме колко струват подобни методи срещу подобни противници. Никой не може да ги обвини, че не си слагат главата в торбата вместо нас. Но нямаше да е лошо да излязат и да кажат „на зла круша – зъл прът“. Всички, с които говорих за заплахата, и от трите групи хора, бяха доволни, че накрая някой е направил нещо по-радикално. По простата причина, че от „по-културните“ прояви голяма фаида няма. Но сякаш професионалните еколози изостават от тази вълна – на неминуемото радикализиране.

На 17 февруари последва едно събитие, което показва, че и в техните среди се надига недоволство от наличните средства. Поредната измама от страна на властта ги завари неподготвени – проектът, над който работят вече няколко години и то с държавни парички, бе отново орязан от министерски съвет, без дори да бъде уведомено така нареченото „гражданско общество“ за предстоящото му разглеждане. Пред непукизма на властта те забравиха закона и обясненията и организираха мирна карнавална акция, без да уведомяват общината. Блюстителите прибраха в ареста че-

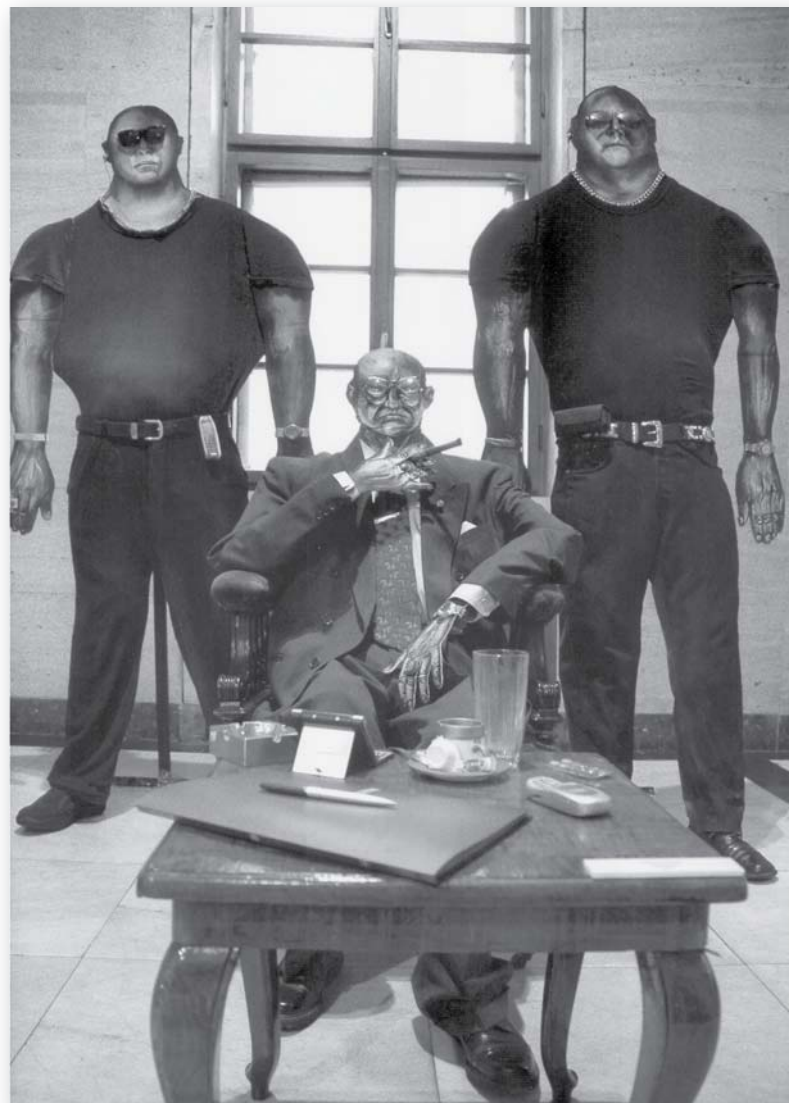

ОСТАВИ ЧОВЕКА!!! Куки тормозят момиче на екологичния протест пред сградата на БНТ на 17 февруари 2007.

тирима души с отколе отработена сръчност на основание, че ходят по пижамы и вдигат шум в центъра на София. Арестите бяха придружени със стандартните мръсотии и закани по адрес на „нарушителите“. А всъщност те защитават програма на ЕС – Натура 2000. Тъжно едно такова, смотано.

Акцията не показва нищо ново нито за полицейския произвол, нито за безпътността на натуралистите и техните движения, но хубавото е, че хората, които са се заели да пазят природата у нас, усещат, че лозето не е молитва, а мотика или поне яка сопа. •

Златко Костадинов

Междувременно от другата страна на света:

„Шефът си пие кафето“, Любен Стоев. (Музей • Академия Краватика – Загреб)

Какво носим ние

Ямбол, 1923

Анархизмът е да бъдеш анархистически вълк, а не овца; анархизмът е да вярваш в ръката си, когато държиш нож.

ген; оттук светеха огньовете ни като символ в пътя на роба.

Ние идехме да говорим делото на богомилите, на Ботев и Левски, без които българската история би останала стъга.

Кои сме ние? Богомили? Да, ние сме богомили, но груги богомили, които спят на револверите си и стискат карабини.

Ние сме синовете на българския Заратустра, които носят скрижалите на един на рог.

Създаде се държавата и ние дойдохме в планината; и тук се захлехме, че ще разрушим държавата или ще умрем.

Светът беше поруган; по всички кръстопътища на живота фарисеи издигаха уголи; филистерът угаси слънцето и в мрака звънте-

ше златото му. В планината изплетохме с огън бича си и скоро ще слезем долу. Ние ще съборим уголите, филистерът ще заплаче под бича ни.

Какво носим ние? Идеал. Нашата сила е в страданието, чийто път е нагоре; по този път ние вървим към себе си. Ние носим индивидуализма на духа, една висша арена, на която човекът е повикан да пресъздаде себе си като личност.

Само свободната мисъл и силната ръка гразят живота. Идеалът ни е стремление, знаме, на което личи страданието на човека и величието на делото му.

Ние носим мисъл и зад нея нож; учението на духа води през кръв. Ние разбираме това, разбират го вълците, разбират го онези, които имат анархистическа индивидуалност, които носят в

гърдите си бунта, великия *arbitrator elegantiorum* на живота.

Държавата е лошо написана басня; ние идем да изгорим ненужната бумага.

Някога четяхме брошури; гразихме себе си като воля – сега волята ни трябва да гради живота чрез разрушение.

Анархистическо стаго ние не щем; анархистическа лапа искаме, защото революцията се взема с лапа.

Анархизмът е презрение към законите, смелост да ги потърпеш, жажда за отмъщение срещу робството; анархизмът е амбиция да бъдеш анархистически вълк против държавата, а не анархистическа овца в нея; анархизмът е да вярваш в ръката си, когато държиш нож.

Това носим ние гнес. Това е пътят ни. По този път ние гразим себе си, гразим човека. Човекът не е роб и ние трябва да му кажем това.

Който носи в гърдите си анархизъм – не се плаши от война.

Гответе се, бързайте! •

Георги Шейтанов
В-к „Пробуда“, 1919 г.

На 26 март 1923 г. анархистите в Ямбол свикват митинг против намерението на земеделското правителство на Александър Стамболийски да изведе намиращото се в населението оръжие. Полицията се опитва да разпръсне митинга, но не успява. Тогава се намесват части на ямболския гарнизон и в града се води няколкочасов яростен бой между анархистите и войската. Убит е един анархист и са ранени много войници. Същата вечер са арестувани повече от 200 анархисти.

На 26 срещу 27 март 1923 г. са разстреляни с картечница в двора на Ямболските казарми 22-ма анархисти – Тодор Дързев, Паню Бачков, Димитър Василев, Руско Русков, Никола Пенев, Янко Бъчваров, Георги Бъчваров (16 годишен), Атанас Кежайов, Васил Василев, Тачо Ряпов, Петър Главчев, Георги Щерев, Георги Арнаудов, Димитър Главчев, Стефан Джондоров, Панчо Димитров, Панайот Хлебаров, Йордан Каратомев, Тодор Марчев, Щилян Чешмеджиев, Апостол Ташков, Алфредо Джел-

» » продължава на страница 5

Ема Голдман – неуморимият боец

» » продължава от страница 2

громът на революционния Кронцад, атакуването на клубовете на анархистите с картечници, измъченото нападение над кримската махновска конница и редица други такива прояви, не могат да останат незабелязани от Голдман. И от там идва песимизмът в нейните впечатления.

След изгонването ѝ от Русия, за да бъде по-близо до европейското работническо общество, Голдман се преселва в Англия. И тук, в новата обстановка, в страната на консерваторите-пуритани, въпреки напредналата си възраст, тя развива дейност, достойна за удивление. В Лондон и други градове на метрополията устройва множество събрания и сказки, в които осветлява най-актуалните обществени проблеми, буди съзнанието на хиляди слушатели и ги призовава към безкористна активност. Реакцията срещу тези нейни речи, произнесени в страната на вековните традиции и на политическата уравновесеност, напомня бомба, хвърлена в заспал град. Първоначалната тревога на мнозина се превръща във вик на омраза против гръзката революционерка, която буди спящите и с това ги лишава от възможността да се насладят

от прекрасните преживявания на съновиденията.

На тази широка обществена дейност на Голдман слава край гражданската война в Испания. Заедно с други личности, тя е поканена от испанските работнически организации – CNT и FAI – да вземе пряко участие в историческото обществено преустройствено дело. В отговор на тази покана на испанските народни маси Голдман заминава за Испания. И тук, в продължение на три години, почти до разгрома на народните сили, нейният мощен глас в защита на народното дело, ехти по всички градове. Най-големите испански всекидневници като „Solidaridad obrera“, „CNT“ и „Tierra y Libertad“ препечатват нейните речи, в множество емисии вълните на конфедералните радиопредаватели ги предават на милиони слушатели по света, по улиците и в залите на големите кино-театри в самите испански градове, мощни високоговорители ги правят достояние на несметни екзалтирани тълпи... Хиляди невидими нишки на дълбока обич свързват сърцата на героичния народ с беловластата революционерка.

Под вълшебното въздействие на тия чувства, при светлата перспектива за пълното тържество на

идеала, Голдман се възражда. Тежестта на годините и умората, съпътстващи старостта, са преодолени в бурята на народната борба. Всяка статия, всяка реч, мисъл или дума на Голдман, излъчват енергия, въодушевление, страст. На международните конференции и конгреси испанските работници се учат от Голдман. Тя я ценят като духовна майка и вярват в силата на нейния ум.

Тя участва в народното дело, заедно с най-добрите ръководители на испанските работници и селяни и името ѝ като символ на вездесъщ дух се преплита във всички начинания и идеи, високи възторзи и грозни поражения на испанския народ. Забелязва ли нейде гаснеща искра от вяра в тържеството на справедливостта, тя я разпалва умело, за да я превърне в буен пожар и саможертвена влада, от чийто пламък ще се роди народната свобода. Изникват ли нейде сложни въпроси, за чието разрешение са необходими сръчност и прозорлив ум, съответната ерудиция и дълбока практическа мъдрост, които само белите коси могат да дадат, Ема е там...

В живота на испанската република има един период, през който правител-

ството на Негрин – оръдие на най-отчаяните манаици на реакцията – предприема кръстоносен поход срещу дейците на известни революционни групировки. Клеветническата кампания се разразява със стотици разстрели без съд и присъда на честни революционери, в скандални съдебни процеси, предшествани от подли обвинения в печата, изковани в кремълския арсенал и сервирани от Розенберг и Антонов-Овсеенко. С тези обвинения се засяга престижът на революционната чест на цялата испанска работническа класа. На Ема Голдман е възложено да бди геноносно и да не позволи чрез съдебни шмекерии да бъде накърнена тази чест. По поръка на Националния комитет на CNT, тя присъства на всички съдебни процеси над дейците на РОУМ, за да даде обективна информация за тях. Като дребна вълшебница, с върха на своето перо тя разсейва мъглата на безсрамното обвинение, че подсъдимите са предатели и сътрудници на Франко.

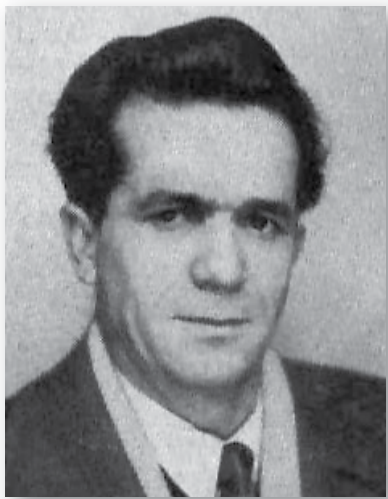
След пълната блокада на Испания и неизбежния погром, Голдман се установява в Лондон. Нейната мощна реч отеква отново в душите на хиляди хора, които идват да я чуят. Но бурният живот и преклонната

възраст предвещават вече нейния заник. Наскоро след завръщането си в Америка, където е прекарала по-голямата част от своя живот, Голдман завършва своя жизнен път. Тя умря в една епоха, когато свирела политическа реакция сковава активните сили на живота и предвещава мъченическата смърт на милиони хора...

Със смъртта а Голдман си отиде още една могъща личност от поколението на класиците-революционери, които популяризираха анархизма и му спечелиха заслужен респект сред всички слоеве на обществото. По един странен каприз на историята заглъхването на нейния мощен глас съвпада със свирепия набег на нова война и безкрайни страдания за всички народи. Вместо разумната богдра реч за свободен живот, за приятелство и сговор между хората, злокобен грохот и трясък от бомби проглушава света. Вместо задушност и сръгченост – омраза и стръв го заливат. Вместо взаимопомощ и солидарност – отвратителен грабеж и гладно робство. Вместо справедливост и свобода – империалистически бандитизъм и произвол на тираните. •

Екстрем Бей
(със съкращения)

Христо Несторов – Ицата Ямбол, 1923: няма да забравим

Христо Димитров Несторов (Шако, Ицата, Страхил, Богдан Стефанов) е роден на 3 март 1903 г. в село Габарево (Казанлъшко). Анархист става още като ученик.

След преврата на 9 юни 1923 г. минава в нелегалност. Член е на анархистката бойна група „Възел“ в София. През май 1925 г. е арестуван в Казанлък, но успява да избяга.

През есента на 1927 г. като отмъщение за екзекутираните в САЩ анархисти Сако и Ванцети, Христо Несторов хвърля бомба по американското посолство в София. Първоначалният му план е да отвлече посланика и да иска размяната му срещу Сако и Ванцети. През същата година организира обир на касата на Окръжната постоянна комисия в Пловдив за нужди на анархисткото движение.

В началото на 1928 г. е арестуван и същата година е осъден на доживотен затвор. Преминава през затворите в София, Враца, Пазарджик, Стара Загора.

Помилван през януари 1940 г., през есента отново минава в нелегалност. Става първият партизанин в България – командир на Тъженския партизански отряд. През лятото на 1944 г. комунистите му поставят ultimatum да стане член на БКП или да напусне отряда. Христо Несторов напуска отряда и последните месеци преди 9 септември прекарва като вълк-единак, криейки се и от властта, и от комунистите. На 9 септември сли-

за в родното си село и е носен на ръце от съселаните си. Скоро Христо става непримирим противник на новите власти от БКП. Принуден е да емигрира във Франция. През септември 1953 г. анархистите Христо Несторов, Милю Иванов и Дончо Караиванов скачат с парашути над Средна гора. Изграждат лагери, землянки и стабилна мрежа от ятаци с цел разширяване на съпротивата срещу диктатурата.

На 23 март 1954 г. след предателство няколкостотин войници, милиционери и набързо въоръжени партийни членове обкръжават Христо Несторов, Милю Иванов и Дончо и Емилия Караиванови в местността „Кавак дере“ край Павел баня. След ожесточено няколкочасово сражение, Христо Несторов е убит, Милю Иванов е заловен, а Дончо и Емилия Караиванови пробиват обръча и успяват да емигрират. •

Веселин Николов,
Владимир Пенев

Ямбол, 1923: няма да забравим

» » продължава от страница 4
мети (италианец, общински работник)...

Завързани с едно общо въже, анархистите запяват революционна песен срещу дулото на картелничката...

Гимназистът Кирил Кехаюв (16 годишен) и 14 годишният Спиро Обретенов са ранени от картелните откоси, но войниците ги вземат за мъртви и те успяват да избягат. Няколко часа по-късно Кирил Кехаюв е настигнат и убит.

Малкият Спиро Обретенов е заловен на сутринта на 27 март, върнат е в казармите, където е зверски заклан. Няколко офицери наръгват детето с щикове.

На 28 март са убити Матю Иванов и Иван Манолов.

На 29 март е убит Петър Симеонов.

Георги Домусчиев е убит на 19 април 1923 г. в Ямболските казарми.

Николай Драгнев, Илия Крамунков и Панайот Крамунков са застреляни „при опит за бягство“ на 24 април 1923 г., конвоирани по пътя между Ямбол и Сливен.

По-късно ямболските анархисти отмъщават за пролятата кръв на своите другари.

Един от главните виновници за това масово убийство и клането на деца е ямболският околийски управител Банков. Срещу него е организиран първо един неуспешен атентат в Ямбол, при който полицейският началник е ранен в двата крака. Банков постъпва в болница в София, където му е изпратен колет с паста поръсени със стрихнин. Но той се усежда и не ги опитва. След изписването му от болницата е разстрелян в центъра на София, докато се разхожда с някаква госпожичка. •

Веселин Николов
Владимир Пенев

Покана

На 24 март 2007 г., събота, от 13 часа в село Габарево (Казанлъшко) ще бъде открита паметна плоча на анархиста **Христо Димитров Несторов – Ицата**. Каним всички анархисти, симпатизанти и репресирани да се отзоват на поканата.

80 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО И 10 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА АНАРХИСТА МИНЧО ДОБРЕВ МИНЧЕВ

Спомен за Минчо Добрев Минчев

Минчо Добрев Минчев е роден през 1927 година в с. Коларово, Старозагорско. През месец март тази година се навършват 10 години от смъртта на нашия съидейник, посветил живота си на каузата на анархизма. Един живот за пример и подражание.

На читателите на „Свободна мисъл“ предлагам един епизод от времето прекарано с него на остров Персин, край гр. Белене през 1953 година, когато се намирах болен от туберкулоза в „изолационното“ отделение на затворническата болница.

В отделението останахме само двама затворници – аз и едно момче от русенското село Котанденец, който се казваше Янко Минев Ян-

ков. Аз анархист, а той – земеделец. В един прекрасен октомврийски ден, когато слънцето изливаше благоворните си лъчи над острова, а ние двамата с Янко се излежавашме върху дюшеците си, вратата на помещението се отвори и на прага застана някакъв скелет с големи мустаци, стискащ в едната си ръка малка торбичка. Той се огледа и се запъти към мен, а аз го гледах безучастно, сякаш го виждах за първи път. И чак когато произнесе името ми, разпознах Минчо, мой съпроцесник и най-близък приятел.

Гледах го с радостно недоумение. Радвах се, че го виждам и недоумявах какво е станало с него. И как нямаше да се промени? Девет месеца бе прекарал в наказателното отделение на втори обект и в наказателната бригада. Девет месеца в дъното на ада, между живота и смъртта.

Седим двамата с Минчо и си говорим и като в просънница го чувам да разказва за наказателното, което е само на няколко метра от нас. За трагедията, която се е разигравала в такава близост, и все пак скрита от нас. Слушах го и се опитвах да си представя останалото.

Дълъг коридор, от двете страни на който са килии-

те. Между тях няколко, които могат да поберат цяла бригада от 60 души. Стените са от двойни леси, запълнени с кал обръкана с ръжанка. Когато стъпва човек – подът пружинира. Стените са влажни и в тях може да се пробие гупка с пръст. По тях няма никакви прозорци. Липсва кислород и дишането е доста затруднено. Мирише на мухъл. Килията, в която е Минчо, е от големите. Вътре няма нито легла, нито норове, нито столове. Не може, нито да се легне, нито да се седне. Всички стоят прави, а когато идва време да се спи, се хващат на кръг, за да се подпират, някои се държат за диреците, които подпират покрива – никои не трябва да ляга, това би било равностойно на смърт. Даже се налагало да се оставят дежурни, които да бдят.

Храната е 360 грама хляб на ден и някакво подобие на чорба. Хлябът е възможно най-лошият, какъвто може да се измисли, а чорбата се прецежда през сито. Нерядко в нея се изсипва голямо количество сол, та да предизвика остра жажда, ако някой се изсуши да я опита. Само след няколко ноци грехите се напиват с влага и почват да мухлясват. За преобличане и гума не може да става.

Към петия ден най-слабите започват да припадат като круши, един по един. Като ехо от под земята се дочува ропотът на робите: „Убийци, убийци!“ Въпреки че вратите могат да се счупят, никои не прави опит да излезе, защото отвън са церберите с пръст върху спуська на автоматите, които не биха се подвоумили да го натиснат.

Най-после след многобройните протести идват от управата и припадналите се изнасят в огеала навън, за да бъдат прегледани от лекар и да подишат чист въздух.

Именно един от тези състрадалци е моят скъп приятел Минчо, от село Коларово, Старозагорско, с когото преди това бяхме изкарвали две години в затворите на Хасково и Варна, сега е пред мен: слаб, изнемошял, само кожа и кости, които като по чудо не са се разпаднали – току-що преместен от дветия кръг на ада в един от по-горните. В ръката си държи малка торбичка с няколко килограма храна, току-що получена след деветмесечна карантина. Още с излизането си той научил, че съм болен от туберкулоза и щом получава колетчето, бърза да го донесе на мен, болния, който се нуждае от

силна храна, за да се пребори с жълтата гостенка.

Какъв ли може да бъде този човек, който след девет месеца на глад и мизерия, довели го пълно изтощение, има в себе си силата и смелостта да донесе и погаде на гругиго живителната храна, от която зависи оцеляването му? Човек, който девет месеца е мечтал поне веднъж да се нахрани като хората, нощем е сънувал всевъзможни деликатеси, които като при митичния Тантал са се отдръпвали, щом се е опитвал да ги докосне. Колко силно е било чувството му за солидарност и взаимопомощ, за да направи този жест? Каква ли воля трябва да има, за да не се погаде на изкушението? Такъв човек може да бъде само анархист!

Може би съм взел някой залък, за да не го обидя, защото макар и болен и белязан със смъртния знак, аз при всяко положение съм бил много по-добре от него. Но въпреки изтощението и преживените страдания в очите му се четеше жажда за живот и любовта му към ближния. Да! Това беше Минчо. Готов винаги да се самораздава! Докато има такива хора, те са гаранцията, че светът няма да загине! •

Г. Божилов

Поповете да си назубрят вероучението, не учениците

Напоследък във връзка със зачестилото насилие сред учениците, свещенослужители от различен ранг продължава да апелират за по-скорошното въвеждане на вероучението (източно-православното) като задължителен предмет в училищата. Та с негова помощ децата да се учат на любов към ближния, на скромност и послушание, и всякакви други добродетели, предвидени в разните евангелия и в десетте божии заповеди.

Е, и там има доста съмнителни неща и пропуски, но това е гребна работа. Въпросът по-скоро е дали хората, които ще преподават това вероучение, са на ниво, дали те самите могат да служат за пример и подражание. Защото на тях те не ще могат да кажат: „Не ме гледай какво правя, а ме слушай какво ти говоря“. И какъв е смисълът да казваме неща, които не спазваме ние самите, а и в които общо взето не вярваме. В такива случаи всяко дете ще разбере, че и самият Господ е несериозно нещо, което не отговаря на представите, които искат да ни внушат, че е.

Преди години, когато започна демокрацията, върховният църковен орган на „Светия синод“ (колко е свят, само той си знае) се разцепи на две и си казаха толкова нелицеприятни неща едни на други, че даже и на нас ни е неудобно да ги цитираме.

Сега, след като имаше някакво обединение, пак чуваме за гения на брадатите старци, които ни карат да почервяваме от срам.

Например отец Любомир Попов от Варна, казва за владиката Кирил: „Кирил е ченге от среден ешелон, амбициозен карьерист и напълно бездуховен човек. Алчен и завистлив... Той е представител на онази част от православната върхушка, която иска Максим час по-скоро да освободи трона, за да могат да се развихрят в мащабите на властолюбието си.“

От своя страна Кирил обвинява Попов в разкол и го изгонва от църквата, в която е служил. Мнозина от църковните служители са обвинени, че са били агенти на ДС, за какъвто е обявяван и самият патриарх.

През последното столетие науката достигна та-

кива висоти, от които едва ли бихме могли да общуваме с дядо Господ. По-рано беше лесно. Небето беше над главите ни и само като се провикне човек от някой баир, гласът му можеше да стигне до ушите му. Сега обаче нещата се усложниха.

Чух обаче нещо много интересно. На втори февруари, в утринно предаване на една от телевизиите имаше двама събеседници – депутатът г-р Михайлов от ДСБ и проф. Георги Бакалов. Първият изказа съмнение от ефикасността на въвеждането на вероучението, докато професорът бе за него, като се аргументира, че понеже през последните 45 години у нас са насаждали атеизъм, затова така избухнали бангитизмът и наркоманията в страната с идването на демокрацията.

Браво бе, господин професоре. Значи атеистите са чакали само да дойде демокрацията, за да се развихрят като бангити и наркомани. А защо не виждаш, че не само тези пороци, но и много други дойдоха именно от религиозния Запад? •

Г. Божилов

Стигнаха ни

Навремето, в „зората на демокрацията“, се разказваше следният виц: американците решили да изпратят голяма и безвъзмездна помощ за България. Уточнена била датата на пристигането и в уреченото време на гарата се строила правителствената делегация по посрещането на помощта. И ето че влакът пристигнал, народните избраници се приближили до него да видят помощта по-добре и оттам се чул един голям и безвъзмезден вик „Помоооооо!“

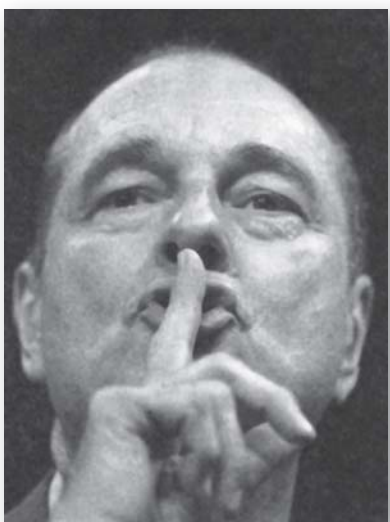
Какво ме върна към този виц. Разследвайки политиката на администрацията на Буш в Ирак, одиторските служби на САЩ излязоха с доклад, според който около „300 милиарда долара са изчезнали“. Изнесени са „очевидни примери за корупция и безотговорност“. Най-очевиден е примерът с някакъв лагер за подготовка на полицаи в Багдад, който никога не е бил използван, включително неговият плувен басен с олимпийски размери. Както виждаме дори на радиотелетекста на „Свободата и демокрацията“ нищо човешко не им е чуждо. Трябва някой да си сложи много пари в джоба. Откъде да дойдат

те, ами от хората. Как да ги вземем, ами чрез държавата, защото на нея никога не може да и откаже. Как да си ги сложим в джоба – ами като платим надува цена за нещо, което на никога не му трябва. И ето ти, всички са доволни, стига да излезеш да обясниш по телевизията, че парите им отиват за да ги пазим от лошите или за нещо още по-благородно, например безплатен обяд за иракчаните, нищо, че безплатен обяд нямало.

Всъщност, у нас е пълно с точно такива далавери – на принципа „всеки да гледа себе си“, а далавераджии се ползват с огромно „обществено уважение“. Фактът, че у нас няма комисия, па макар и от далавераджии-конкуренти, която да изнесе подобни данни, доказва, че ние сме доста пред американците. Тодор Колев може да промени песента си на „Как ще ни стигнат американците?“ А ние да гледаме напред към светлото капиталистическо бъдеще, в което едни добри хора ще ни обясняват, че няма безплатен обяд, докато се събират на коктейли и семинари, платени с нашия труд. •

Златко Костадинов

Голяма трагедия за един политик е да бъде откровен

От кое най-много се пазят хората, които се грижат да решават нашите проблеми? Разбира се, от истината. Носят се слухове, че политиката е мръсна работа, но това рядко може да се забележи. По телевизията политиците са или щастливи или загрижени за съдбата на народа си, никога измъчени от нечиста съвест или потиснати под написаните закони на своята класа. Но тези дни най-вече излезе един пример, който показва колко страшно е за политиците, ако без да искат изрекат мислите си.

Френският президент Ширак каза общо взето следното: не мисля, че дори Иран да създаде една-две атомни бомби, това ще е голям

проблем, защото ако нападне Израел например, Техеран ще бъде заличен от лицето на земята, но опасното е, че Египет и Саудитска Арабия също може да се опитат да създадат свои оръжия. Разбира се, в това изказване няма нищо глупаво и безсмислено, напротив, повечето хора със здрав разум споделят това мнение в голяма степен. Странното е, че господин Ширак на следващия ден се засили да обяснява: „Добре би било да следите какво казвам, но мисля, че всичко това не е за запис“.

Не са интересни обясненията какво точно е искал да каже господинът. По-интересна е реакцията на собствена му грешка, която се появи на следващия ден. Вместо да изчака медиите да скочат върху него, той излезе и публично се отрече от думите си. Хората биха помислили, че или не е много умен, или не е много честен, но най-вече – какъв толкова му е кусурът на изказването, че трябва после публично да се извинява. А кусурите са няколко. Първо, не може да не е проблем, че Иран има ядрено оръжие, щото Големия Брат е казал, че е проблем (щото Иран са лоши, може би по дефиниция). Второ, не може Техеран да изчезне от

лицето на земята, щото Израел има всичко друго, но не и ядрено оръжие и не е нищо друго, освен жертва от времето на Хитлер до днес (да, за някои държавата Израел и еврейският народ са едно и също нещо). Трето, не може Египет и Саудитска Арабия да се въоръжават, щото са от добрите (разбирай съюзници на САЩ). Ето как, в пристъп на откровение г-н Ширак е успял да излезе извън толкова добре пазените рамки на добрия тон по отношение на онези с тоягата.

Много бързо се налага да се сменят маските, когато някой политик започне да говори като човек със здрав разум. За какво ни е тази игра, в която картите са скрити, а играчите са професионални измамници? Подобен покер се играе от хора, които не виждат нищо ценно в живота, освен ограбването на другия. Ако не искаме да играем тяхната игра, трябва да ги изритаем от масата и да вземем картите в свои ръце, защото според крилатата фраза на един знаменит капиталист-покерджия, ако не можеш да усетиш кой е баламата на масата, когато всички са се наговорили да ошушкат, значи си ти. •

Златко Костадинов

Внимавайте в час

Сама по себе си темата за професионалната армия е много интересна, но тук ще я пропуснем и само ще отбележим, че нашата армия от тази година ще стане напълно професионална. Официално това означава, че всички военнослужещи ще влизат в нея доброволно и ще получават възнаграждение за службата си. Практически това означава, че нашата държава ще си набира наемни главорези да ѝ вършат мръсната работа по подобие на САЩ, Франция и други страни, успешно доказали се в терора над беззащитни народи.

Покрай това обаче се заговори за военното обучение сред пограстващите. Как така се получи – уж няма нужда и не е правилно всички да са войници, обаче няма да е зле всички да са подготвени военно? Ако отново погледнем официално, противоречието е очевидно – решили сме, че не ни трябва масовизирана армия и си поддържаме спец-наемниците, от друга страна мислим, че всеки трябва да е подготвен да ни върши работа. Обаче, ако се замислим за причините, които движат тези решения, можем да направим интересни изводи. Няма да се задълбочаваме в официалните обяснения, които иска официално мнение, може да се разходи до президентството и да поиска сметка

на главнокомандващия. Но ще се опитаме да погледнем под общите приказки и да разберем ставащото според принципа на тоягата и морковата.

Защо им трябваше на политиците да унищожат старите армейски структури? Разбира се, те имаха сериозни недостатъци – бяха обвързани с парадигмите на несъществуващия Варшавски договор и идеологически, и технически, бяха едно перо от бюджета, който и без това не достигаше за запълване на всички мераци на управляващите, бяха напълнени с кадри, отгледани за да съществуват на гърба на обществото в типичен мутренски стил – ние ви пазим, а вие ни плащате. Последният аргумент едва ли е недостатък в очите на хора, които живеят, за да управляват и управляват, за да живеят. Но останалите аргументи доведоха до сериозни последици. Никога не иска да храни една сляпа хора, която да не може да използва както си иска, па било то и с чужди (в случая народни) пари. Никога не иска един народ с евровалификация „момче за всичко, всичко гадно“ да представлява потенциална армия от хора, които да си потърсят един ден своето. Новият Голям Брат си има своите геополитиче-

» » продължава на страница 7

Мъзга и смях Българските клошари

Интересът към „Атенаторите“ дойде от това, че на сайта на „Сълза и смях“ видяхме, че е цитирана статия, публикувана във вестник „Свободна мисъл“. Заинтригувани, решихме да видим за какво иде реч. Малко пояснение: постановката е за „Гемиджиите“, солунските атенатори.

Още от самото близане човек започва да се смущава от неочакваната обстановка – на сцената са изградени дървени стени с рисунки на светци и мъченици по тях, в дъното има голяма дървена двукрила врата, а в центъра голям кръст с камбана, под който по-късно Павел Шатев се гърчи по време на цялата пиеса и от време на време истерично се обажда и оповестява времето и мястото на събитията. Смущението идва от това, че атенаторите са анархисти и е наистина трудно да ги вържеш в подобен религиозен контекст. Трудно, но не невъзможно.

„Гемиджиите“, редуцирани до петима, непрекъснато имаха терзания относно бога. През цялото време, крещейки или шепнейки, всеки от тях (с изключение на Орце, който в хода на пиеса-

та се оказа властолюбец) се опитваше да разговаря с бог, да се кара на бог и най-вече да обясни своите действия чрез несправедливостта на бог. Изкараха ги полурелигиозни истерии, без ясна цел, неразбиращи за какво точно извършват цялата тази операция, с толкова лоши отношения помежду си, че започваме да се чудим защо не са се изклали досега, техната верица македонска.

Красимир Спасов пише в брошурата на постановката: „Те задават своите тревожни, предизвикателни въпроси към бог и чакат от него да даде ясен знак за потвърждение или отрицание. Но никакъв знак не получават – за тях бог остава непроницаем в мълчанието си... Това е грама на човешки същества, чиито измъчени души остава без морална опора и без морална утеха.“ Тази идея се лансира по време на цялата пиеса. Оказва се, че моралната опора и утеха на анархиста а богът, нищо, че става дума за безвластници и безбожници.

Самите атенатори бяха представени като един абсурден момент от историята, безцелни и граничещи

» » продължава на страница 10

Думата „клошар“ има френски произход. С нея са наричали парижките бездомници. Хора, които казват, че са спели под мостовете на Сена или са се подвизавали из подземния Париж – катакомби и канали, нямащи край. Подземия, които мнозина познават от книгите и филмите, като „Клетниците“ например.

Доскоро мнозина се смянаха в съществуването им, считаха ги за исторически персонаж от столетието на критическия реализъм. Сега обаче си ги имаме и ние и можем да ги срещнем из всички градове на страната, най-често покрай кофите за боклук. Ровят и търсят нещо за вторични суровини или което може да им послужи в ежедневието.

Смяташе се, че обикновено това са хора от циганското малцинство, но се оказало, че това общество е доста по-пъстро.

На 26 януари сутринта, по една от националните телевизии се появи събеседник, представящ себе си за клошар. Мъж на около 50 години, с висше образование, работил години като журналист, после, след закриване на вестника, извест-

но време бил моряк. Сменил още няколко професии, докато стигнал да подава ръка за просия.

И сега господинът, представил се като Никола Николов, се явява пред телевизията, за да заяви, че клошарите в България се организират в обединение или дружество, което да представи пред държавата своите искания.

Излиза, че клошарите не са никак малко и са от всички слоеве на обществото. Между тях имало адвокати, лекари, писатели. И не са станали такива от мързел или некадърност.

Ние можем да се съгласим напълно с тях, защото след като милион български граждани напуснаха страната, пак има стотици хиляди безработни. И не винаги човек, когато търси работа, намира такава, особено след като по време на прехода бяха унищожени цели отрасли в икономиката.

Според господин Николов клошарите у нас са хиляди, като само във Велико Търново са над 300 души. Не смятаме да се съмняваме в истинността на казаното, защото преди известно време, пак според една от теле-

визиите, в подземна София пребивават около 6000 човека.

И сега новото движение ще постави пред държавните органи въпроса за подсигуряването на обществото, където нуждаещите се да получават подслон и поне веднъж на ден топла храна.

Дотук с фактите, а сега да се опитаме да коментираме, както обикновено с куп реторични въпроси. Редно ли е в съвременното общество на високите технологии и невиджана производителност да има гладни и бездомни хора? Редно ли е едни да разполагат с по няколко жилища, а други да нямат покрив над главите си? Едни да преяждат с екзотични деликатеси, а други да умират от глад? Едни да се движат в коли за стотици хиляди, а други да ходят боси?

При наличие на меритократично общество и капитализъм, въпреки неограничените възможности за задоволяване на елементарни физиологични нужди, проблемът с клошарите и бездомните няма да се реши без радикална промяна на обществената строй.

Г. Божилов

Не сте сами, но няма и кой да ви помогне

Борбата за спасяването на медицинските сестри в Либия достигна кулминационната си точка. Бяха мобилизирани всички ресурси на страната. Не остана населено място, което да остане встрани от проблема. В десетки градове се вдигнаха на протести срещу продължаващото им задържане в Либия. Управляващи, държавни чиновници, учители и ученици, сестри и лекари, работници и предприемачи тръгнаха да изразяват своята солидарност с тях. Класоните на шофьорите съпътстваха шествията.

И не само нашият народ, който като един застава зад спасителната кауза, за живота на несправедливо обвинените, но успяхме да мобилизираме и огромна част от световната общественост в подкрепа на справедливостта. Българи и чужденци от европейските страни, САЩ, Австралия, Вкупом се присъединиха към нашия призив.

Девети февруари, когато се навършиха 8 години от задържането на сестрите, достигна върха на протестите. Освен всички други, към тях се включиха и различните религиозни общности. Бяха обслужени служби в православни храмове, джамии, синагоги, католически,

протестантски и арменски храмове. Беше произнесена молитва за освобождаването на медицинските ни сестри и паленстинския лекар.

Заключителният етап обаче беше, когато голямо шествие потегли от НДК, стигна до храм-паметника Александър Невски, където освен молебен, беше изпълнена от над 30 известни български певци и специално написаната за сестрите песен от Михаил Белчев и Стефан Димитров със заглавие „Не сте сами“.

Ако и този път, при толкова молби и очаквания от цял един народ за справедливост, бог не откликне на хорските надежди и не направи чудото, с което да покаже, че го има и че наистина е справедлив, милостив и най-важното, че е всемогъщ (и няма да се уплаши от Кадафи), тогава аз пак ще извикам: „Няма бог!“

Хората отделят прекалено много внимание на религията при разрешаването на земните проблеми и твърде бързо се самообявяват за безсилни. Да спрем с молитвите и потърсим сметка за случващото се от виновните ни управници. Докато не го направим, сестрите ни няма да бъдат сами, но няма и кой да им помогне.

Г. Божилов

Внимавайте в час

» » продължава от страница 6

ски норми. И ето че „народната“ армия трябваше да бъде преобразувана в „професионална“.

За какво им е тогава на нашите политици военно обучение в училище? Отговорът е невероятен – защото е полезно за управляващите. В техен интерес е, докато стоят удобно на мястото си, да разполагат с държава, която може да се защитава поне отчасти от външни заплахи и която вдига по този начин цената си. Ако трябва да си говорим по-конкретно, която да може да се противопостави на агресивността на съседите си и която да може да подпомогне Русия в евентуален конфликт от световен мащаб, какъвто бавно, но сигурно, се задава на хоризонта. Настоящите управници все още не могат да откажат на Големия Брат нищо, но са твърде свързани с предишния Голям, и щат-не щат трябва да се съобразяват с неговите нужди.

И ето как „другарят“ Свиначков, който иначе с кеф изпраца „рейнджъри“ в Ирак, изведнъж се сети, че „Конституционният текст, че отбраната и защитата на родината, са дълг и чест, не е въпросна свободноизбираема дисциплина.“ То там пише и други работи, които той удобно пропусна да спомене.

И така, деца, дори да няма война, а война винаги има, какъв по-хубав осмомартенски подарък за мама от 23-милиметров снаряд?

Например, пише, че „Измяната и предателството към Отечеството са най-тежки престъпления и се наказват с цялата строгост на закона.“ Но тези закони така или иначе не са писани за съставителите им, нека да не ги нищим подробно. Най-важното в случая е, че вятърът сменя посоката си. Времето за разпродажба на общото започна да отминава и дори тиквениците отгоре схващат, че народ без собствено достойнство не може дори да бъде продаден. Макар и къса (може би някой си спомня съответните часове от времето отпреди 10-ти), това е стъпка в тази насока. Сигурно ще има и дру-

зи – например ново задължително посещение на казармата. Но може би този път сметките им ще излязат криви. Светът се променя, хората се променят и един ден хората може най-сетне да решат, че няма смисъл да си пръскат взаимно главите, когато трябва да пръснат няколко нахални тикви. Но тогава ще им трябва съответните умения – качеството се компенсира с количество, но още малко подготовка никога не е излишна. За това, деца, внимавайте в часовете по военно обучение, може да се окаже по-полезно, отколкото сме очаквали.

Златко Костадинов

Испания 1936 в очите на един български анархист

СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НИ И ПО-КЪСНО

След преживяната първа бомбардировка от нашето пристигане и след като се запознахме с обстановката, всеки беше свободен да излиза из Барселона и да се връща в седалището на Българската секция. Мнозина от приятелите предпочиташа да остават по цял ден във вилата или да отседнат в един локал на бул. „Пасео де Грасия“. През първите няколко дни посетихме колективно едно вариете с богата атрактивна програма – музика, танци, рецитали и реди други художествени изпълнения. Колективно посетихме и един голям ресторант на CNT, обзаведен от синдиката и обслужван неговите работници – сервитьори, готвачи, преводчици, разпоредители и пр. (цялата хранително-вкусова промишленост беше под контрола на CNT). Тук не се допускахе приемането на бакшиши от каквото и да било естество. Вежливостта при посрещането и обслужването беше естествена и непринудена. Обслужващият персонал беше облечен в черни костюми и бели ризи за мъжете и черни поли и бели блузи за жените. На една от масите видях известния руски философ и мистик Николай Бердяев, който беше пристигнал специално да се запознае с испанската революция и култура. Бях чувал, че Бердяев е своего рода анархист, подобно на Достоевски и Толстой. За разлика от някои аз предпочитам да се движа из града и да наблюдавам живота на хората. Опитвах се да опозная ги опозная отблизо с техните мисли, чувства и отношението им към събитията. Тъй като искаха да имам непосредствени контакти и разговори с тях, а все още не знаех езика, снабдох се с един самоучител по испански – първа и втора книга по методиката „Берлиц“. Това ми се видя най-подходящото помагало за бързо и точно усвояване на езика. Сутрин първата ми работа беше да си купя в „Солдаридаг обрера“ („Работническа солидарност“), най-големият ежедневник на CNT, излизащ в 16 страници. Търсех да открия най-важното и интересно от ставащото в Испания и по света. Заставах често до павилионите за вестници и скоро се убедих, че най-търсен и купуван ежедневник е именно „Соли“, така съкратено го назовавах всички. Скоро след това посетих редакцията и печатница на вестника. Останах смяян от гледката – огромни зали, в които на едно място тракаха десетки машини, на друго бяха складирани тонове хар-

тия, печатарски ротативки, събвачни машини, отделения за пакетиране и експедиция, и пр. „Каталуня“ беше вечерният ежедневник на конфедерацията и излизаше на каталунски език, който е нещо средно между испански, френски и португалски. Другият вечерен ежедневник на конфедерацията беше „Ла noche“ („Вечер“). В Барселона се продаваха и други анархистични вестници, излизащи в други градове на Испания, като „CNT“ и „Кастилия либре“, излизащи в Магрид, „Фрагуа Сосиал“ – във Валенсия, „Хувентуд либре“, орган на Младежката анархистична федерация FIJL. Седмичници бяха в. „Рута“ (Път) в Барселона, орган на FIJL в Каталуня, и прекрасният цветен седмичник „Идеас“, излизащ в Лобрегат, близо до Барселона. Голям седмичник на FAI беше в. „Тиерра и Либертад“ (Земя и свобода), излизащ в Барселона, и ежедневникът на FAI в. „Носотрос“ (Ние), излизащ във Валенсия. В Лерида като орган на CNT-FAI излизаше „Акрасия“ (Безвластие).

Освен ежедневниците и седмичниците, всеки синдикат, обединяващ дадена професия, издаваше свой вестник и бюлетин, разглеждащ проблемите на производството в дадения бранш или предприятие.

Голямо и богато илюстрирано списание беше органът на Федерацията на свободните жени „Мухерес либрес“. Впечатляваха оригинално оформените анархистични списания като „Тиенпос нуевос“ (Нови времена) в Барселона, и „Ми ревиста“, както и „Естудиос“, излизащо във Валенсия, „Еспектакулос“ и др. Проблемите на жената, майчинството, любовта, секса и пр. намираха широко място на страниците на печатните издания. Отношенията между половете се разглеждаха без фалшива морализаторска трактовка. Сексуалното общуване беше разкрепостено, но в никакъв случай не беше безотговорност и разюзданост.

По страниците на списанията и вестниците с анархистична насоченост на първите страници можеха да

се срещнат призови, които гласяха: „Да спечелим войната и революцията едновременно!“, „Срещу фашисткото варварство – с куршуми!“, „За новата социална икономика – книги и просвета!“ и др.

СПОРОВЕТЕ НА ОТКРИТО

Интересно ми беше да слушам и да наблюдавам по тротоарите и площадите дискутиращи групи младежи с различни идейни виждания. Всеки отстояваше позициите си. Събралата се около спорещите слушателска публика следеше с интерес аргументите и контрааргументите по дискутираните теми. Дебатите се водеха разгорещено, но толерантно. Идейният кипещ се усещаше навсякъде. Водеше се битка за спечелване умовете на широката общественост.

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАХА АТЕНЕУМИТЕ

През почивните дни много от хората излизаха на излет в планината или на разходки по морския бряг. Младежите от „Хувентудес либертариас“ и атенеумите се събираха да спортуват, пеят, свирят, рецитират и да разискват въпроси на свободни теми от областта на културата, медицината, хигиената, свободната любов и секса, свободния брак. Свободата се съчетаваха с чистотата, етиката и с идеала към съвършенството. Любимец на младежите в тези събирания беше г-р Феликс Марти Ибанес, млад ерудиран лекар, който имаше и задълбочени познания по въпросите на психоанализата. На два пъти имах възможност да бъда сред тези прекрасни младежи, дошли от кварталите на Пуебло Секо и Бахо Лобрегат.

Анархистичните атенеуми бяха културни средища за свободно възпитание, образование и развлечение, неподвластни на никакви институции. Да потънеш в атмосферата на свободните клубове на „Хувентудес Лебертариас“ и атенеумите бе истинско удоволст-

вие. Млади хора с горещи сърца и будни погледи изпълваха стаите, салоните и коридорите. Сред площад „Каталуня“ се издигаше неколкостайна сграда. Върху фасадата ѝ отдалеч можеше да се прочетат три големи надписа върху цветни пана, разположени на различни места: „Хувентудес Либертариас“, „Атенеус Либертариас“ и „Мухерес Либрес“. Всяка от тези организации развиваше специфична за нея дейност. Възхищавах се на вътрешната украса из стаите и салоните на всяка от тези формации, развиващи дейност с отправна цел Анархистичния идеал. Имах възможност да присъствам по различно време на техните публични изяви. Желанието ми беше да видя отвътре това, което възбуждаше не само тях, а и мен.

ТОВА, КОЕТО МНОЗИНА НЕ РАЗБИРАХА

По цели дни, през първите седмици от сутрин до късна вечер, обикалях Барселона. С метрото, с автобусите, с трамваите и най-вече пешком. Стрелях се да намеря и получа колкото се може повече и по интересна информация, повече и по-възбуждащи впечатления. Да проникна във вътрешната страна на събитието. Външно видимото не ме задоволяваше. Когато вечер се връщах в секцията на ул. „Алкой“, разказвах за всичко видяно, чуто и усетено. Интересна информация ми даваше испанецът с ампутирания крак, отговорник на специализирания павилион в края на „Рамбла“, близо до Колумбовия паметник. Беше млад интелектуалец, геец на движението. Тук бяха изложени за продажба всички наши ежедневни и периодични издания. Надписите върху оцветения павилион в небесносиво впечатляваха отдалече минавачите. Черночервеното знаме фронтиса на върхната част. Ако някой ден пропуснех да намина край него, с усмивка ме запитваше:

– Амиго, къде ходиш, имам нещо ново, което ще ти кажа. Влез вътре! – и започ-

ваше. А положението ставаше тревожно. С малко гуми на френски, малко на испански ми доверяваше неща, за които пресата не съобщаваше. Освен обичайните посетители и купувачи, тук се спираше и едно красиво и мило девойче, 17-18-годишно, което разговаряше с испанския ми събеседник. Това момиче не закъсна и не скри да каже на испанеца, че съм му бил много симпатичен и желаело да общува с мен. И моето око не остана безразлично към него. Тук, в Испания, още по онова далечно време, жените не криеха пораженията се чувства към срещания пол. Запознанството премина в приятелство и малко по-късно в сърдечна близост. Привечер с него се разхождахме покрай кејовете на Барселонета (предградие на Барселона), сядяхме на някоя пейка и с часове се любувахме на шумящите морски вълни, огрени от лунната светлина. Младостта не се нуждае от много гуми и често мълчанието говори повече от тях. При една среща моето момиче дойде с приятелката си, като ме помоли да ѝ намеря някой българин за нея. За случая поканих добрия си приятел Кольо Младенов, запален есперантист. На следващата вечер аз, моята приятелка, Кольо и новото момиче направихме дълга разходка покрай брега, като се разделихме по двойки. Оказа се, че през цялото време Кольо е говорил на момичето само за есперанто, а то очаквало поне едно погалване или целувка. И споделило, ако мога, да ѝ намеря „отро“ българо (друг българин). Кольо бе и остана краен идеалист и страстен есперантист.

РАДИОПРЕДАВАНИЯТА НА БЪЛГАРСКИ И ПОЛОЖЕНИЕТО ПО ФРОНТОВИТЕ ЛИНИИ

Интересно за нас, новодошлите бе да чуем предаванията по Радио ECH-1CNT-FAI новини на български. Новините ги четяха Георги Хаджиев и Соломен Алкалай. Първи бяха дошли нашите българи емигранти от Франция. Това са Стефан Досев – Степан, Владимир Георгиев, Стефан Енчев (Даскала), Стефан Бакалов (Шарман), Иван Гунешки (Ганди) и др. Някои от тях са били вече на фронта при Хуиска, други при Пина де Ебро, Барбастро и пр., но повечето от тях се бяха върнали. Говореха, че нашите колонии (дивизии) не притежават необходимото оръжие и почти никаква авиация, и слаба артилерия. Лекото въоръжение не е достатъчно за овладяване на град, какъвто бе завладеният от Генералите Сарагоса. •

В Гърция битките продължават

Марш за образование, организиран от всички окупирани университетски факултети в Гърция, се провежда в Атина на 22 февруари, а по същото време в парламента се дискутираха реформите, които ще унищожат общественото образование. Участвахме в демонстрацията и бяхме заедно с всички студенти, които решиха да влязат в сблъсък с репресивните сили на държавата, които формираха „червена зона“ в центъра на Атина и най-вече около парламента, пазейки тези които решават за нас, но без нас.

Изборът ни беше направен в контекста на радикалните борби за образование, за да представи както теоретичната така и практичната част, обявеното и ясно решение на студентите да откажат всякакъв диалог с властта на държавата. Властта представи новия закон за реформи в образованието сега, когато студентското движение е най-силно и така държавата показва истинското си лице – това на липсата на каквато и да било толерантност. Нашите действия са израз на твърдото ни убеждение, че истинската политика се случва на улицата, а не в

СВОБОДА или КАПИТАЛИЗЪМ! Хора, които се съпротивляват, или поданици, които изпълняват заповедите на властта!

парламента. Уличната политика, където обикновените са обикновените, представлява един прагматичен и изобретателен спектър от хора, застанали срещу изборните урни и парламента, който представлява целите и интересите на управляващите.

Всички ние, които участвахме от началото на юни в съпротивата срещу нови-

те законови реформи и срещу глава 16 от конституцията, а и срещу цялата рамка от реформи, които са в подкрепа на капитализма и така наречените ред и сигурност, сме известни и имаме обществено лице, защото участваме във всички процедури от студентското движение. Всички, които искат да разберат нашите цели и намерения, ще ни намерят в

амфитеатрите на университетските факултети, където изразяваме идеите си, и на улицата, където ги показваме в действие. Нашето виждане за едно свободно и безплатно образование, свободно от държавата и частния капитал, се сблъсква с плановете на правителството за едно неолиберално образование, обслужващо едрия бизнес, конкуренция-

та на световния „свободен пазар“ и оръжията на репресивните сили.

За нас борбата е за едно ново значение на университетското убежище като място на свобода, а борбата за обществен, безплатен и социален университет ще превърне фалшивата дилема „държавен или частен университет“ в прагматичния и реално най-важен избор:

СВОБОДА или КАПИТАЛИЗЪМ! Хора, които се съпротивляват, или поданици, които изпълняват заповедите на властта!

Нашият другар Герасимос Папайоану, студент от фа-

» » продължава на страница 10

Аз преименувах БКП на БСП

Преименуване на Партия се провежда на партиен конгрес. БРП(к) – Българска работническа партия-комунисти – беше преименувана през 1948 г. на известния Пети конгрес на БКП. Но случаят с появата на БСП стои като проява на гласуване на първична партийна организация от системата на БКП. Това преименуване по-късно се наложи чисто журналистически, без особени анализи и дискусии и най-вече без нарочно свикван конгрес. (Представи се като „партиен референдум“ – бел. ред.)

След Георги Димитров партията и българската държава попада в ръцете на личност без необходимото образование и революционен опит, той никога не е арестуван, преследван или съден и през всичкото време дилетант – това беше Тодор Живков. Той умело използва политическия момент със смъртта на Сталин, за да разчисти реалните си сперници – Коларов и Червенков. Но Живков до края на своя земен път си остана един дилетант, който като куриоз беше изградил високо мнение за себе си – у себе си и у заобикалящите го.

През 1971 г. се навършваха две десетилетия от стонето му на власт, тогава имах смелостта да попитам

писателя Николай Хайтов за неговата оценка за Живков. Хайтов се посмути от моя скандален въпрос, поглежда се за миг. Между нас с него беше и шофьорът му. Аз все се надявах да останем насаме с писателя, но шофьорът не помръдна. И без особена боязън Хайтов под формата на резюме обобщи – „овчар, това е овчар“ и допълни – „не в посоката на съзидател“.

През 1985 г. имах приет един доклад на Конгреса по история на науката в Бъркли – САЩ. Оказа се невъзможно личното ми участие в този международен конгрес. При следващия конгрес на поредицата по профила на Историята на науката през 1989 г., който се провежда в Хамбург и Мюнхен – тогава все още ГФР – аз можах да присъствам с приет за съществен доклад по материята на конгреса. Пребивайки в Мюнхен, аз посетих Българската редакция на радио „Свободна Европа“ и дадох интервю, в което изложих неприемливия парадокс, че през XX век не е възможно една държава да е просперираща при лидер със скандално ниско образование, което гарантира дилетантщина в ръководството. И посочих Живков за нагледен пример.

Дадох споменатото интервю на 10 август 1989 г.

То заработи не само против Живков, а против целия лидерски състав на всички компартии, които имаха същите персони в ръководство. При нито една партия не се намери сила, която да запази достойнствата и вътре със свои сили да се изчисти от дилетантството във властта и в икономиката.

След по-малко от месец, може би беше някъде през септември, в института, където работех – Института по наукознание към БАН – се свика събрание на първичната партийна организация. Точната дата би трябвало да я има в архива на института. Директорът на института – проф. Никола Стефанов, чл. кор. на БАН, беше едновременно и шеф на кабинета на Тодор Живков. До началото на това събрание не бях виждал Никола Стефанов в института. По телевизията той се движеше с антуража на Живков и само от там познавах неговата външност. Преди събранията нашият директор се появи в института и след като всички бяхме събрани за програмното събрание той се заинтересува лично кой съм аз. В малката зала се чу запитването му към зам. директора Качаунов – кой е Азманов? Запътних се към шефа

на кабинета на Живков и по-годох ръка за поздрав, очаквайки всички възможни неприятности, които следваше да произлязат от моята критика към неговия шеф.

Професор Никола Стефанов много накратко ме попита – бих ли приел да ръководя събранията, при което основното е преименуване на БКП в БСП. Аз очаквах уволнение, изключване от БКП, арест, форми на порицание и съвсем не такова предложение. Нямах много време за размисъл. Прецених, че и под название „социалистическа партия“ комунистическата програма пак може да се разработва и приех предложението на двойния директор и на института, и на кабинета на Генералния секретар на БКП – Тодор Живков.

Събранията бяха кратко – не повече от 15 минути заедно с гласуването. Обстановката беше тягостна. Гледах ме с презрение, но се разбра, че не е моя идея и инициатива, а идва отгоре и затова не се изказаха против, както се процедураше винаги.

Това първо партийно събрание се повтори из цялата Софийска градска партийна организация и така БКП стана БСП.

В началото декларирах, че аз съм преименувал Кому-

нистическата партия в Социалистическа, но то не е точно вярно. Аз просто сведах едно решение на кабинета на Генералния секретар на БКП Тодор Живков, което днес мога да определя като негова персонална дилетантщина. В своето минало Живков беше стоял далеч от революционните борби, не беше дал никакви лични жертви, за да може да оцени стойностите на положението, което беше овладял. И без особен комунистически морал, достойнство и доблест дирижира преименуване, даже чрез участието на основен критик на неговата дилетантска роля при управлението.

По-късно не ми се даде никаква възможност да взема участие в партийните работи.

След 15 годишна емиграция сега узнавам, че двойният директор Никола Стефанов се е самоубил, което представлява за мене персонален интерес, но тази подробност има и посоки с академична значимост.

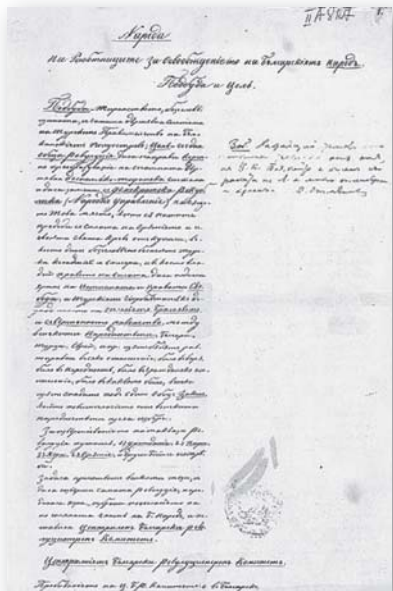
Следва да завърша, че аз преименувах БКП на БСП, но това дойде като императив отгоре от кабинета на генералния секретар. •

20 Ноември 2006 г.

Искрен Азманов
iazmanov@excite.com

АКО ЗАКОНИТЕ НА ЛЕВСКИ ВАЖАХА ЗА ТЯХ...

Из „Нареда на работниците за освобождение на българския народ“

Наказателен закон

§1). Ако някоя, бил войвода, бил член на комитета, бил вънкашен, бил кой бил, гръзне да издаде нещо на неприятелят ни, ще се накаже съ[с] смърт.

§2). Ако някоя от влиятелните българи или войвода, подкупен от чуждо правителство или от друго час[т] но лице, поиска да ни пречи в работите под какъвто начин и да било, такъв ще се счита за неприятел и ще се наказва съ[с] смърт.

§3). Ако някоя презре и отхвърли предначертаната държавна система „демократска република“ и съста-

ви партии за геспотско-тиранска или конституционна система, то и таквизи ще се считат за неприятели на отечеството ни и ще се наказват съ[с] смърт.

§4). Ако някоя не припознай Централният революционен български комитет и поиска да се опита по своя глава да подигне бунт, то за пръв път ще му се каже, но ако и то не помогне, ще се накаже съ[с] смърт.

§5). Ако някоя от членовете на тайната полиция се откаже да извърши по заповедта на комитета някое си наказание, ще се накаже съ[с] смърт.

§6). Ако някоя в пиянство изкаже нещо от тайната, за пръв път ще му се наповни, повтором – ще се отстрани от работата ни.

§7). Ако някоя от служащите, като председателят и др., поиска да злоупотреби служ[еб]ната власт, за пръв път ще се лиши от служба; повтором ще се извади съвсем, като се по-напред [накара] да подпише грешката си и да я поднесе писмено на комитета; ако и така не изпълни – ще се накаже съ[с] смърт.

Васил Левски 1871, преди септември Българско.

ВЕСТНИКАР, ЛИ?

МРЕЖА

търс страница 5

Председателят на парламента Георги Пирински, президентът Георги Първанов, кметът на София Бойко Борисов и шефът на столичните общинари Владимир Кисъев се поклониха пред паметта на Апостола.

Деца стояха на пост по случай 134-тата годишнина от обесването на Апостола
Народът се поклони пред паметта на Левски

Народът се поклони, но вестник „Труд“ свободно интерпретира понятието „народ“ и „поклони“. На читателите оставаме да преценят дали това е поклоненият народ (по Тошо Тошев) или можем да ползваме по-утвърденото определение по Христо Ботев: „...сган избрана - рояк скотове, в сюртуци, в реси и слепци с очи.“ Нагисът „Народе???“ е добавен от „Свободна мисъл“ и е от тифтерчето на Левски, който искаше да наказва със смърт създателите на геспотско-тирански партии, като онази, в която членуваха първите двама отляво.

В Гърция битките продължават

» » продължава от страница 9
култета по физика в Университета в Янина, който охраняваше демонстрацията, заедно с още стотици студенти, беше арестуван в момента, в който защитава демонстрацията, нападната от преторианската полиция за безредици на г-н Полидорас (министър на общественения рег). Герасимос беше жестоко пребит и пренесен в главното полицейско управление, а след това в болницата, където е пазен от полицията.

По-късно на същия ден беше организирана демонстрация в знак на солидарност с Герасимос, която се насочи към главното полицейско управление. Тя беше атакувана от преторианците и разделена на множество малки групички. Поне двама студенти бяха откарани в болница в тежко състояние, а ченгетата за безредици преследваха студентите към площад Екзархия, където се опитаха да превземат социалния център „Носотрос“ и арестуваха още един човек.

Студенти от Антиавторитарно движение, Гърция
<http://www.resistance2003.gr>

Мъзга и смях

» » продължава от страница 7
с фарса. Фактът, че са анархисти не беше споменат на нито едно място, историческите събития бяха грубо преправени, т. е. пиесата няма даже чисто фактологична и хронологична стойност.

Постановката започва с това как при Борис Сарафов пристига Орце и Борис Сарафов се оказва невъобразим истерик, който с влизането на Орце се обръща с гръб и започва да крещи „Да ме гръмнеш ли си дошъл?... Гърми!“ и разни подобни глупости. Продължава да крещи даже и след като става ясно, че никоя няма да го гръми, колкото и да се напъва да накара младия велешанин да играят на някаква странна руска рулетка, философствайки за международното положение между пристъпите на дуелизъм. Евтини драматични ефекти, креслива мистика, пробутвана на рехавата публика за екзистенциално намиквоси, което било забранено по времето на соцреализма и демек драматургът е дисидент. Доколко авторът Георги Данаилов е дисидент, да каже ЦК на БКП, който го назначи за такъв, за да може да посвети тази пиеса на група вече покойна слушалка на ДС – великият шеф на „Сълзата“ Стойчо Мазгалов. Нон-стоп гавра.

Цялата постановка е съпроводена от уникална музика – нещо като гръцка чалга с виещ женски индийско-японски глас. Публиката, също уникална като пиесата, непрекъснато схващаше постановката като хумористична.

След антракта започнах да съжалявам, че не си тръгнах – човек в началото се възмущава, после се гразни, след това му се струва смешно, накрая просто иска да избяга някъде, за да не му се набива в главата подобен боклук.

За да имате цялостна представа за какво бездарие и безхаберие иде реч, трябва да бъде отбелязан и краят на постановката, който бележи рекорд за оригиналност – след атенатите, когато всички вече са умрели, двукрилата врата се отваря, през нея грее ярка светлина и всички бавно и драматично излизат през нея. Ако не сте разбрали, това е вратата към ада. Публиката се изправя на крака и започва екзалтирано да ръкопляска. Бис.

Очакваме следващия шедровер, в който Левски и Ботев се замерят с библии в трюма на „Радецки“, който изведнъж пристига със гръм... на шампанско. Посветен на Стефан Данаилов.

A.

НОВО АНАРХИСТКО ИЗДАНИЕ

Проект за революция

Един проект за социална революция. Регионален съюз в Рона-Алпи на Федерацията на Анархистите от Франция (FAF). 100 страници

На своя X конгрес ФАБ реши да отложи приемането на програма, като възложи на екип от другари изработването на проектпрограма (която да бъде приета от Федералния съвет или от следващия XI конгрес). По моя преценка тази задача не е от най-леките: XXI век се характеризира с два качествено нови, комплексни и противоречиви процеса, чийто сблъсък ще изправи човечеството пред съгбо-

носна алтернатива – това са **роботронната революция** и **глобализацията**. Тези два процеса оказват своето неотразимо и променящо из основи всички политически и социално-икономически структури в днешното общество.

Преди да пристъпим към проекта на нашата програма, би било полезно за всички ни да се запознаем с някои класически, фундаментални и съвременни текстове на тази тема. Защото, трябва да признаем, **анархистката ни грамотност** не е на особено високо ниво.

Предлаганият текст е първа стъпка в тази посока. Той представлява превод на „Един проект за социалната революция“, изработен от Регионалния съюз в Рона-Алпи на ФАФ (Федерацията на Анархистите от Франция).

За нас „свещени крави“ и текстове не съществуват и затова съм си позволил да снабдя превода с някои „бележки на преводача“ там, където това ми се е сторило необходимо. Нещо повече, всеки от нашите текстове, както са отбелязали и френските приятели, не е защитен от законите за „автор-

ското право“ и „интелектуалната собственост“, поради което подлежи на преработване, адаптиране и евентуално подобряване, ако сме подготвени за него. Последното ни най-малко не намалява достойнствата на този „проект“, запознаването с който препоръчвам горещо на всички, които желаят да участват в изработването на нашата програма, както и на всеки анархист, който желае да се подготви за идейния сблъсък със защитниците на днешната политическа и социално-икономическа система.

Позволявам си също да поискам организирането на обсъждане на третираните теми и въпроси в проекта и на предложените решения. Както и евентуалното публикуване на неговите абзаци във в. „Свободна мисъл“, с оглед запознането на по-широк кръг от читатели с тях. Последното е важно не само за разискването на проектпрограма, преди приемането ѝ, но и за нашата идейна, разяснителна и организационна работа.

Като приложение съм прибил и нашата „Декларация на принципите и целите“.

Георги Константинов

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.03.1756 г. е роден английският философ, икономист, историк и писател Уилям Годуин.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив, под редакцията на Димитър Бойкинов излиза брой първи на в. „Борба“, който е пръв анархистически вестник в България.
- На 07.03.1921 г. Червената армия напада разбунтувалите се кронщадски матроси, сред които има много анархисти.
- На 09.03.1900 г. Слави Мержанов, Петър Соколов и Петър Манджуков започват прокоповането на канал под „Банк Отман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. всички делегати на конференция ФАКБ в Княжево са арестувани и изпратени в ТВО край Дупница.
- На 10.03.1981 г. в Хасково умира анархистът Делчо Василев, писател и публицист.
- На 11.03.1999 г. в София умира анархистът Стоян Цолов, участник в Испанската гражданска война и дългогодишен затворник по време на болшевиизма.
- На 12.03.1956 г. Държавна сигурност убива в Сливенския затвор анархиста Манол Васев.
- На 15.03.1830 г. е роден Елизе Реклю, анархист, теоретик и известен географ.
- На 17.03.1871 г. е обявена Парижката комуна, просъществувала до 28 март 1871 г.
- На 18.03.1947 г. в София умира Михаил Герджиков.
- На 20.03.1925 г. край град Елена в сражение с полицията загиба анархистът Димитър Стойчев Цонев – Кьосето.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня в сражение с милицията и армията загиба анархистът Христо Несторов – Ицата.
- На 24.03.1902 г. в Плевен е роден Борис Шивачев, анархосиндикалист и писател.
- На 25.03.1873 г. е роден немският анархист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. в Ямбол армията извършва масово убийство на анархисти, сред които и няколко деца.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес: <http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на Анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджиев	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дръндов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славеиков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.**

ПОМОЩИ ЗА „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. От дъщерите и внуците на **Петър Йосифов**, анархист и учител, починал на 24.02.1987 г. **100 лв.**
2. **Виолета Мечкарова**, в памет на съпруга си **Атанас Мечкаров** **10 лв.**
3. **Георги Константинов**, София **100 лв.**
4. **Читател**, София **20 лв.**
5. **Станчо Кърпаров**, село Бъта **11 лв.**

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):
BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се цензурат и не се връщат!*

уебсайт на ФАБ: www.a-bg.net
 уебсайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
 имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ
0889 662 855 0896 613 727

адрес на редакцията
София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
 отговорен редактор **А. Ванчев**
 предпечатна подготовка **„Свободна мисъл“**
 печат **„Унискорп“ ООД**

АБОНАМЕНТ 2007 **СВОБОДНА МИСЪЛ**
 Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

Каталожен номер 649

4 МАРТ 12:00 ЮЖЕН ПАРК

ПРОТЕСТ

СТИГА

СМЕТКИ

ЗА ПАРНО!

ДА ИМ

ВИДИМ

СМЕТКАТА!

1 „Топлофикация“ да се обяви час по-скоро в несъстоятелност. Цялата администрация да се освободи, без право повече да работи там

2 „Топлофикация“ да не се приватизира, защото това ще позволи на кралите от нея да си прикрият престъпленията

3 Новото предприятие „Парно отопление и топла вода – София“ да бъде общинска услуга, каквито са почистването на парковете, поддръжката на пътищата и пр. То да бъде изцяло и напълно субсидирано, а не да се събират всеки месец пари от потребителите

4 Финансирането на парното отопление и топлата вода да става от отделен фонд, който може да се набира от специален общински търговски данък или по схема, която да бъде изработена от широк кръг експерти, в който да не влизат хора от сегашната държавна и общинска администрация и ръководството на сегашната „Топлофикация“

5 Текущата оценка на качеството на услугата да става по ясна методология с преки допитвания до потребителите

6 Всякакви промени в начина на финансиране, разходването на средствата от фонда, разширения, промени и подобрения на услугата също се решават с обществено допитване

7 Преди всяко обществено допитване се публикуват всички оценки за финансовото и оперативно състояние на предприятието, както и на неговото въздействие върху околната среда.

